

Adolf Beltran, un autor format a l'ombra de la Generació dels 70

"S'han de fer novel·les breus"

No digues adéu ha aconseguit una bona colla d'acòlits en pocs mesos. L'autor, Adolf Beltran, és un vell coneixedor de la vida cultural i literària valenciana, no obstant la seua joventut. Ara enllesteix un llibre de relats.

Conegut periodista d'*El País* en la delegació valenciana, Adolf Beltran ha participat en moltes de les empreses culturals que durant els últims deu anys s'han generat ací. Així mateix va treballar en aquella quimera que va ser el diari *Notícies al dia* i en la revista EL TEMPS. Però darrere de l'excel·lent periodista, de l'home ubicu que sap com pocs de la vida cultural de la ciutat, hi ha, des de sempre, l'escriptor: recordem les seues col·laboracions a revistes com *Reduccions*, *L'Espill* o *Cairell* on va publicar poemes, relats o crítica literària, o els premis guanyats durant la dècada dels setanta. Ara, per fi, s'ha decidit a publicar una novel·la i cal dir que l'espera valia la pena. En *No digues adéu* la ciutat es converteix en protagonista, no obstant mantenir-se en l'ombra, com si d'una influència secreta es tractara.

—*Malgrat la teua joventut d'aleshores vas participar en molts dels projectes de la Generació del 70.*

—La veritat és que sempre he estat una mica el xicotet de tot aquell grup de gent, diguem que em vaig formar a l'ombra de tot aquell moviment. Era una època molt interessant on no faltaven els projectes; en *Cairell*, per exemple, vaig formar part del consell de la revista crec que ja des del número tres i, més tard, del projecte editorial d'El Cingle, que va llançar Ferran Torrent amb aquella novel·la en col·laboració amb Josep-Lluís Seguí, *La gola del llop*; mai ens hauríem pensat que n'eixirien vuit o nou edicions. Més tard, El Cingle va passar a integrar-se en la Federació d'Entitats Culturals, on hi havia Manuel Granell.

—*És el moment dels premis Enric Valor, de la gran descoberta del llibre infantil.*

—Sí, i crec que mai es reconeixerà

prou el paper de Manuel Granell, amb la incorporació dels nous dibuixants a l'edició de llibres infantils en català. Però per això que deies de la Generació dels 70, jo crec que no som gent exactament d'aquesta generació, som un grup intermedi d'alguna manera, que hem viscut unes circumstàncies que ens abocaven a ser una mena de pont.

—*Tu que vas viure tot allò, ¿com en veus els resultats?*

—Crec que caldria diferenciar. Com a generació ha quallat en alguns llocs i ha generat la primera promoció sòlida d'escriptors en ofici i en professionalitat. Ara, era evident que una sèrie de noms havien de desaparèixer i o han desaparegut o han quedat molt al marge, s'han consolidat noms tant en poesia com en narrativa, noms que potser eren impensables en aquell moment. Crec, no obstant, que la Generació dels 70 a València va estar molt marcada per la poesia, i una mica la pèrdua de paper de la poesia ha fet que veus molt interessants hagen quedat un poc en segon terme o s'han passat a la prosa, que seria el cas de Josep Piera, per exemple.

—*¿Però no creus que hi ha mancat una generació intermèdia entre els Guarnier, Fuster, etc. i Josep Piera o Joan Navarro, per donar uns noms?*

—Sí, però també és cert que hi ha un gran nom com és Joan Francesc Mira, un cas insòlit, ja que ha estat més una generació d'assagistes, de polítics. Seria la generació que ara està en el poder, de la qual només Joan Francesc Mira fa un producte realment digne. Ara, cal pensar que publica al mateix temps que la gent dels 70 i no hi ha una successió cronològica. De tota manera cal no oblidar una perspectiva més global on els catalans també en formarien part. Un dels encerts

de la Generació dels 70 va ser l'enorme sentit cultural comú que va desenvolupar, una obsessió de Fuster que ells van posar en pràctica.

—*Vas guanyar a les darreries dels 70 alguns premis i vas publicar algunes coses. Després, de sobte, desapareixes com a autor.*

—Més que desaparèixer el que passa és que me'n vaig per una altra vessant. Jo vaig guanyar una sèrie de premis d'aquests d'iniciació, però sempre he estat molt reticent. A més, en aquell moment també, vaig començar a fer crítica literària i això em va conduir al periodisme cultural i més tard al periodisme en general. D'altra banda, mai he tingut pressa per publicar ja que calia madurar moltes coses, calia anar escrivint. No he deixat mai d'escriure, però sí que és cert que m'he deslliurat una mica de l'ambient estrictament literari, sobretot tan intensament com vaig estar en aquell moment.

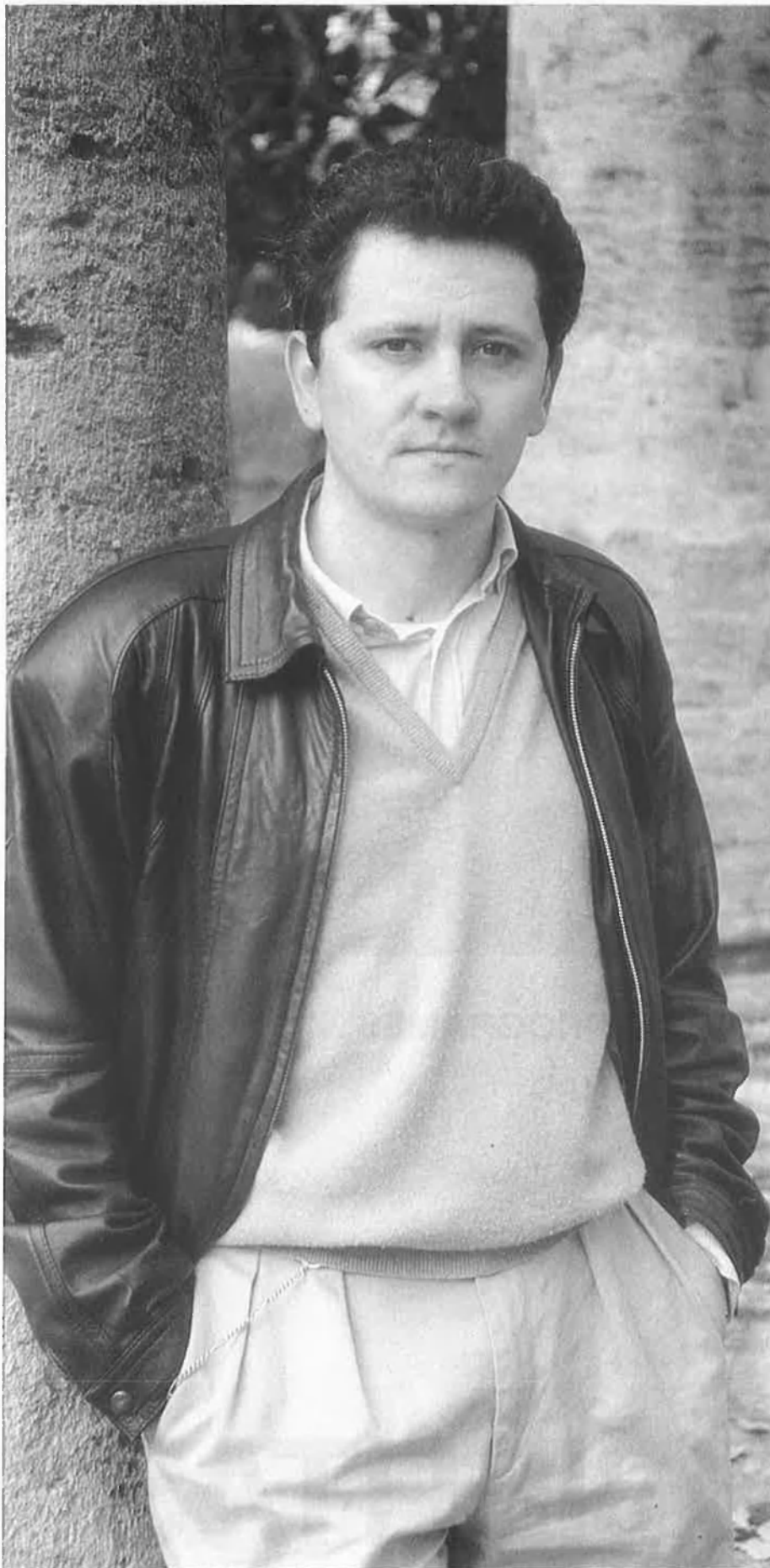
—*¿Era el moment de traure alguna cosa?*

—Sí, bé, crec que m'han animat molt els amics.

—*¿Fins a quin punt el periodisme t'ha ajudat a escriure creació, fins a quin punt l'ha amagada?*

—Les dues coses es condicionen mútuament. El fet de venir del periodisme cultural, de la literatura en primer lloc, crec que ha marcat molt la meua manera de treballar en premsa, però també l'economia de llenguatge a què t'obliga el periodisme ha influït bastant en la meua literatura. De tota manera, jo estic molt per una narrativa on faça un paper important l'economia de llenguatge, no sóc en aquest sentit gens barroc, ni gens divagatori.

—*¿La intensitat de la creació, real-*

ment, és una altra?

—Sí, és totalment diferent, però les influències són evidents, és a dir, jo crec que aquests dos oficis s'influeixen molt. El periodisme obliga a prescindir d'allò que és superflu i això està bé.

—¿No digues adéu *és la teua primera novel·la*?

— Sí, perquè jo vaig fer alguna cosa curta, i fins i tot poesia, però ho vaig anar replantejant. De fet, a mi sempre m'ha agradat escriure relats curts i ara estic fent això. La novel·la encaixa un poc en aquest esquema.

—Però, a més, és un llibre que ja *tenies escrit de fa temps*.

—Sí, en lloc de traure'l molt aviat a la llum l'he anat refent. M'agrada preguntar a la gent que conec i de la qual em fie. Jo crec que la gent de la meua edat ens trobem amb la necessitat de preguntar-nos si tenim coses a dir o no, perquè no es tracta de repetir el que ja s'ha fet, encara que ja saps que no pots crear una cosa magnífica, perquè la narrativa és una cosa molt lenta, de molt de temps.

—¿Això vol dir que ets molt exigent?

— Sí, perquè també és cert que tinc fets molts relats que no publicaré mai.

—¿Dius que estàs escrivint relats?

—Sí, són narracions curtes molt ambientades en la ciutat; és el meu tema, el que passa és que el terme *narrativa urbana* sembla que s'ha gastat massa. Fixa't en *No digues adéu*, que intenta reflectir un estat d'ànim, un cert desencant d'un moment en què comencen a primar les qüestions personals sobre les altres, les col·lectives; vol contar un món d'inflexió en què el món intel·lectual, social i polític passa dels grans entusiasmes transformadors i la realitat comença a assentar-se, cauen mites d'altres èpoques i guanya molt espai tot el que són les relacions personals.

—*S'hi veu molt la influència del cinema al teu llibre*.

—Sí, sobretot en l'estructura, en les seqüències que el componen. Jo estic molt d'acord amb Calvino, quan parlava de la necessitat de fer novel·les breus, ben fetes. Això seria una part, l'altra potser fóra escriure grans novel·les, d'aquestes que marquen una època.

Xulio Ricardo Trigo